

RECESIJA THE RECESSION

Goran Štimac

Hrvatska akademija
znanosti i umjetnosti

Gliptoteka

PREDGOVOR

Autor teksta: Radovan Vuković

Sklonost svakodnevnom i trivijalnom, konstruktivnoj gesti i umjetničkoj improvizaciji, recikliranju, montaži, samo su neki od karakterističnih pojmova koji bi mogli poslužiti kao tematski okvir i uvod u razgovor o kiparstvu Gorana Štimca (1962.). Točnije, njegovoj izložbi u zagrebačkoj Gliptoteci HAZU, koja svojim sadržajem i ikonografijom na neki način predstavlja paradigmatičko mjesto za razumijevanje njegove umjetnosti kao spoja estetike otpada, radymadea i istraživačkog procesa u odnosu na jezik i strukturu djela i samu prirodu materijala. U konkretnom slučaju riječ je novom ciklusu radova, skulptura/instalacija većih dimenzija, pod nazivom *Recesija*, izvedenih u kombiniranoj tehnici (zavarivanja) od odbačenih komada lima i željeznih profila, koje u sadržajnom i likovno-estetskom smislu predstavljaju neka od njegovih dosad najzanimljivijih rješenja i najprovokativnijih likovnih ostvarenja u hrvatskom kiparstvu posljednjeg desetljeća.

I doista, otkad se pojavio na domaćoj likovnoj sceni sredinom osamdesetih nevelikom ciklusom skulptura u inoxu od tvorničkoga otpada, Goran Štimac jasno je označio potencijalno područje svoga djelovanja. Pokazao je predispozicije temperamentnog graditelja i mentalitet kipara kojemu je operativna fleksibilnost i struktura gotovih materijala važnija od preciznosti izvedbe. Riječ je, dakle, o umjetniku koji je, kako sam već jednom napisao, „svojom senzibilitetom, kulturom govora i praktičnim iskustvom pokazao širok raspon interesa, od tradicionalnog kiparskog i slikarskog, do inovativnih rješenja i postupaka ostvarenih u formi prostornoga crteža/skulpture, instalacije, asamblaža, kiparskoga koncepta, ambijenta“. No u toj stilski i koncepcijski razgranatoj i dinamičnoj umjetničkoj aktivnosti njegova oblikovna kultura, jezik i sintaksa odavali su osebniju prirodu i karakter umjetnika koji se svojim „slobodnim stilom“ nije uklapao u tradicionalne medijske okvire niti stroge estetičke kriterije. Baš kao i mnogi iz generacije koja je stasala sredinom 80-ih u pluralističkom ozračju nove osjećajnosti i povratka figurativnosti u duhu estetike postmodernizma, Štimac je otkrio novi prostor kreativne slobode i time u praksi potvrdio svoja ranija opredjeljenja. Neortodoksnim pristupom mediju izgradio je poziciju kipara koji je u primarnim zahvatima i „labilnijim“ strukturama jednostavnih, duhovito komponiranih oblika apstraktne ili elementarne figurativnosti iskazao sklonost stvaralačkoj improvizaciji i stanovitom konformizmu u odabiru kiparskih tema i priručnih readymade sredstava za izradu svojih skulptura.

FOREWORD

Text author: Radovan Vuković

A fondness for the everyday and the unpretentious; a liking for the constructive gesture and for artistic improvisation; a penchant for recycling and assembly: these are just some of the features that might be used as a thematic framework for and introduction to a discussion about the sculpture of Goran Štimac (1962). Or rather, perhaps, about his exhibition in Zagreb's Croatian Academy of Sciences and Arts Glyptotheque, which in both content and iconography seems to represent a paradigmatic locus for the understanding of his art as blend of the aesthetics of junk, readymades and a process of research into the language and the structure of the work and the material itself. In the given case, we are dealing with a new series of works, of sculptures and installations of fairly large dimensions, produced by welding scrap metal sheeting and steel sections, which from the point of view of content and visual aesthetics represent some of his most interesting approaches to date and the most provocative pieces of work done in Croatian sculpting in the last decade.

And indeed, since his first appearance on the art scene in the mid-eighties with a not very large series stainless steel sculptures constructed out of factory waste, Goran Štimac has clearly indicated the potential area of his work. He has shown the predispositions of a mettlesome builder and the mentality of a sculptor for whom operational flexibility and the structure of the ready materials are more important than precision in execution. This is an artist who, as I have once written "has shown, in his sensibility, culture of speech and practical experience a wide range of interests, from traditional sculpture and painting, to innovative approaches and procedures produced in the form of spatial drawing/ sculpture, installation, assemblage, sculptural concept and environment." Yet in this artistic activity, so stylistically and conceptually wide ranging as well as dynamic, his formal culture, language and syntax have revealed the distinctive nature and character of an artist who with his "free style" has not fitted into any traditional frameworks of media or any very strict aesthetic criteria. Just like many of the generation who grew to maturity in the mid-80s, in the pluralist atmosphere of a new feeling and a return to figuration, if in the spirit of the post-modernist aesthetic, Štimac discovered a new space of freedom of creativity and thus in practice endorsed his earlier options. With his unorthodox approach to the medium, he built up the position of a sculptor who in primary operations and rather loose structures of simple, wittily put together forms of abstract or elementary figuration showed an inclination to creative improvisation and a certain conformism in the choice of sculptural forms and handy ready-made means for the making of his sculptures.

Zakupljen, naime, od početka temeljnim pitanjima kiparstva i primarnim odnosima klasičnih kiparskih tema, linije, površine, mase i volumena, svoje kreativno uporište gradio je na konstruktivnoj kiparskoj prevalenciji stvarnog predmetnog iskustva i poetičkoj multidisciplinarnosti primarnih postupaka i sredstava. Fokusrirajući se na specifična plastička i morfološka svojstva sirovih materijala, gotovih predmeta i oblika (od drva i metala) pronađenih u svakodnevnom životnom okruženju, Štimac je u biti evocirao «konstruktivistički princip oblikovanja metodom primarne, više 'divlje', intuitivne, nego planske gradnje» figurativnih ili apstraktnih forma i struktura u prostoru, bez dodatnih ili tek minimalnih intervencija u organsko tkivo nađenih predmetnih oblika.

Riječ je, dakle, o umjetniku koji je već nakon studija kiparstva na zagrebačkoj Akademiji likovnih umjetnosti sredinom osamdesetih jasno artikulirao svoja umjetnička opredjeljenja. Učvrstio je startnu poziciju umjetnika uvijek spremnog na nove izazove i drugačija likovna rješenja svojstvena mentalitetu suvremenog nomada. Već sam izbor repromaterijala, sirovog industrijskog otpada (profila metalnih cijevi i lima od rostfaja) u ranim skulpturama iz sredine osamdesetih (ciklus *Glave*, 1988.), na neki način odredio je prirodu i karakter njegove umjetnosti u kojoj se jasno očitovao konceptualni pristup kiparskoj temi i naglašena sklonost igri, improvizaciji, recikliranju i transformaciji gotovih predmetnih oblika redukcijom ili pak svjesnim „gomilanjem“ detalja u grubo izvedenim figurativnim sklopovima i prostornim kiparskim intervencijama (skulptura u Parku Mladosti, Zagreb, 1987.). Pritom je pokazao iznimnu osjetljivost za primarne vrijednosti forme sadržane u prirodi materijala i samom procesu oblikovanja te minimalnim tehnološkim zahvatima uspostavio konstruktivni dijalog u neobičnim kombinacijama stvorenih forma i oblika s elementima ludičkog, nadrealnog i fantastičkog.

Čini se da je to iskustvo i stalno izmicanje pravilima i konačnim rješenjima, uz latentno nagnuće kreativnoj proizvoljnosti i stanovitoj konceptualizaciji ideja i postupaka, bitno odredilo i arhitekturu njegova rukopisa koji se ne da svesti u strogo određene stilske i formalne okvire. Štoviše, ponekad se čini kao da njegovi okupljeni radovi ne pripadaju istom autoru, kao da ih nije radila ista ruka, na što je u velikoj mjeri utjecao trenutni odabir i vrsta nađenog

Occupied from his very beginnings with fundamental issues of sculpture and primary relations of classical sculptural themes, lines, surfaces, masses and volumes, he grounded his creative work on a constructional sculpting prevailing of real objective experience and a poetic multidisciplinary of primary procedures and means. Focusing on the specific plastic and morphological properties of the raw materials, the readymades and the shapes (of wood and metal) found in the everyday living environment, Štimac in essence evoked "the constructivist principle of shape-creating by the method of primary, or rather wild and intuitive, rather than the planned building" or figurative or abstract forms and structures in the space, without any additional or even minimal interventions in the organic tissue of the shapes of the objects found.

*Štimac is an artist, then, who immediately after his course in the Academy of Fine Arts in Zagreb in the mid-80s clearly set out his artistic options. He has firmed up his initial position as artist who is already prepared for new challenges and different visual approaches, typical of the mentality of the contemporary nomad. The very choice of raw materials, the raw industrial waste (sections, metal tubes and sheet stainless steel) in various sculptural works from the mid-80s (the series called *Heads*, 1988) in a sense determined the nature and character of his art, in which a conceptual approach to the theme of sculpture was clearly marked out, as well as a distinct inclination to play, improvisation, recycling and the transformation of readymade forms by reduction or else by the deliberate accumulation of details into roughly produced figurative complexes and spatial sculptural interventions (such as the sculpture in *Park Mladosti in Zagreb in 1987*). He showed the while an exceptional sensitivity to the primary values of form contained in the nature of materials and in the very process of shaping, and with minimal technical operations (welding) set up a constructive dialogue in uncommon combinations of created forms and shapes with elements of the ludic, surreal and fantastic.*

It seems that this experience and constant dodging of rules and ultimate solutions, with a latent urge for creative wilfulness and a certain conceptualisation of ideas and procedures also essentially determined the architecture of his personal style that cannot be brought down to strictly defined stylistic and formal frameworks. Indeed, sometimes it seems that his collected works do not belong even to the same creator, as if they were not done by the same hand, which is the outcome to a great

materijala. Ali i nemiran, znatiželjan duh koji je svoje kreativno uporište gradio na postmodernom iskustvu „jezičnih igara“ i jedinstvenom shvaćanju suvremenog medija i realnog prostora oko sebe kao mogućnosti neprestanog transferiranja likovnih sadržaja i iskustava iz stvarnoga života u imaginarni svijet umjetnosti.

U trenucima pune koncentracije nije se libio ni radikalnijih i složenijih zahvata kojima je vratio povjerenje u kiparstvo kao disciplinu, u čistu i čvrsto oblikovanu plastičku misao. Što se, uostalom, moglo vidjeti u relevantnom ciklusu polikromnih željeznih konstrukcija izvedenih u formi linearnih prostornih crteža/skulptura iznimne poetske svježine, profinjene elegancije i sugestibilnosti (*Pismo u Itaku...*, 1998.), a potom i u tematskom ciklusu drvenih skulptura „igračaka“, koje su svojim elementarnim stiliziranim formama i primarnim slikarskim intervencijama i detaljima iz svijeta dječje ikonografije naprosto «budile vedru emociju i optimistična sjećanja na djetinjstvo» (*Linda u svijetu*, 2000.), postavši tako prepoznatljivim mjestom i respektabilnim primjerima njegova kiparstva.

No za razliku od navedenih, kao i nekih drugih relevantnih kiparskih ostvarenja, gdje je u linearnoj konstrukciji geste ili duhovitim interpretacijama figurativnih sadržaja pokazao vještinu kiparske modelacije, u novom ciklusu radova otišao je korak dalje u propitivanju primarnih, formalnih i izražajnih mogućnosti kiparske forme, suprotstavljajući anarhičnu slobodu slučajnosti i improvizacije disciplini konstruktivne logike.

Zanimljivo (recesijski simptomatično) da je inspiraciju i građu za svoje nove radove pronašao u autentičnom ambijentu, skladištu željeznog otpada (u industrijskoj zoni Čavle kod Rijeke), kojeg je stjecajem okolnosti dobio na korištenje kao privremeni atelijerski, radni prostor za pripremu zagrebačke izložbe. U tom atipičnom ambijentu i sumornom pejzažu nagomilanog smeća potrošačke urbane kulture, u živom odlagalištu reciklažnog otpada, Štimac je otkrio jednu drugu i drugačiju stvarnost. Golemo skladište ostataka i krhotina kolektivne memorije kao neiscrpan izvor inspiracije, te kao kipar pokazao rijetku osjetljivost za efemerni svijet odbačenih predmetnih oblika i općenito estetiku readymadea. Neopterećen aktualnim ekološkim temama i globalnim problemima

extent of the momentary selection and the kind of found material. But also of the restless, wondering spirit that developed its creative resources on the post-modern experience of linguistic games and a one-of-a-kind understanding of the contemporary medium and the real space around him as possibility for incessant transfer of visual contents and experiences from real life into the imaginary world of art. At moments of complete concentration, he has not refrained from more radical and more complex operations with which he restored confidence in sculpture as a discipline, in the pure and firmly shaped three dimensional thought. And this could after all have been seen in the cycle of polychrome iron constructions produced in the form of linear spatial drawings and/or sculptures of great poetic freshness, refined elegance and suggestiveness (Letter to Ithaca..., 1998), and then in the thematic cycle of wood sculptures, of "toys", which with their elementary stylised forms and primary painting interventions into details from the iconography of childhood simply awoke a blithe emotion and optimistic memories of childhood (Linda's World, 2000), becoming accordingly an identifiable sites for and very worthwhile examples of his sculpting.

But unlike these, and unlike some other discussable works of sculpture, where in the linear construction of gesture or in the witty interpretations of figural contents he has shown a great capacity for sculptural modelling, in the new set of works he has gone a step further in testing out the primary, formal and expressive possibilities of sculptural form, juxtaposing an anarchic freedom of aleatory improvisation to the discipline of constructional logic.

It is interesting that he should have found both inspiration and material for his new works in an authentic setting, a dump of scrap iron in the Čavle industrial zone near Rijeka, which by chance he had obtained the use of for a temporary studio/ workspace in preparation for the Zagreb exhibition. In this untypical setting, this gloomy landscape of the agglomerated trash of contemporary consumer culture, in a live dump of waste for recycling, Štimac discovered a new and a different reality. The huge store of remains and fragments of the collective memory is an inexhaustible source of inspiration, and the sculptor showed a rare sensitivity for the ephemeral world of rejected object forms and in general for the aesthetic of the readymade. Unburdened by any current ecological themes of global problems, the consumerism of contemporary civilisation, he finds the centre of his

konzumerizma suvremene civilizacije, u središtu je njegova stvaralačkog interesa prvenstveno kiparski problem kao izraz i proces stvaranja novih vrijednosti, gdje u gomilama tehnološkog smeća, raznih dijelova odbačenih predmeta, komada zgužvanoga lima i olupina industrijskog mobilijara te ostataka različitih žičanih profila i cijevi građevinskog i brodskog inventara od rostfraja, otkriva bogatstvo i „ljepotu“ neobičnih forma i oblika, koje potom rabi kao građevni materijal i gotove elemente za neobične konstrukcije i rudimentarne sklopove svojih organskih skulptura, instalacija, asamblaža. Istrgnuti iz društvenog konteksta i lišeni prepoznatljivih uporabnih atributa, umjetnik ih jednostavnim operativnim zahvatima iz zaborava ponovo vraća u funkciju kao novu vrijednost i plastičku činjenicu bez primjera u recentnom hrvatskom kiparstvu.

To nesvakidašnje, autentično stvaralačko iskustvo nije samo utjecalo na izbor i vrstu kiparskoga materijala, ono je u izvedbenom smislu bitno utjecalo na jezik i kulturu oblikovanja, i nadalje dosljedno njegujući konceptualni pristup i konstruktivnu metodu «više intuitivne, nego planske gradnje».

Ne zadirući, naime, u materijalno tkivo *l'objets trouvés*, njegov je modus operandi prije svega fokusiran na prirodu medija, na proces rada i sam čin stvaranja, na morfologiju i primarna svojstva gotovih materijala, što u poetičkom smislu generira izrazitu svježinu i optimizam njegovih skulptura, njihovu izvornost i neponovljivost.

Na taj način oslobodio je prostor stvaralačkoj imaginaciji kojom, na asocijativnom tragu predmetnog iskustva, bez unaprijed utvrđenog plana, slobodno komponira, poetizira i spaja različite predmetne oblike u polimorfne skulpturalne tvorevine snažnih, metaforičnih sugestija. Poigravajući se konstruktivnim elementima dodavanjem kakvog karakterističnog detalja i pribjegavanjem duhovitim rješenjima, često na razini koncepta i načina asamblaža, Štimac malim pomacima i neočekivanim obratima, na rubu vizualne i plastičke provokacije, stvara dojmjljive prizore koji svojom sugestivnom formom i sadržajem pobuđuju različite konotacije, od antropomorfnih, floralnih ili morskih motiva do «prijetećih» predmetnih oblika i sugestija iz kakvog arsenala priručnih sredstava.

creative interest primarily a sculptural problem about the expression and process of the creation of new values, where in the huge heaps of techno-trash, various parts of rejects, pieces of crumpled sheeting and the wrecks of industrial machinery as well as the remains of various wire sections and piping from civil engineering and shipping of stainless steel, he finds a richness and beauty of uncommon forms and shapes, which he then uses as building material and readymade elements for uncommon constructions and rudimentary complexes of his organic sculptures, installations, assemblages. Picked out from the social and societal context, in simple operational procedures, they are restored from oblivion and are used as new value and plastic fact without parallel in recent Croatian sculpting.

This very uncommon and authentic creative experience did not only have an impact on the kind and choice of sculptural material, without any admixtures or recognisable use attributes, but in a performative sense it has essentially influenced the culture and language of shaping, literally cultivating a conceptual approach and a constructive method that is "a more intuitive and less a planned building".

Not intervening in the material tissue of objets trouvés, his operating mode is above all focused on the nature of the medium, on the process of work and the act of creating, on morphology and primary properties of readymade materials, which in a poetic sense creates a marked freshness and optimism in his sculptures, results in their being authentic and unrepeatable.

In this manner he set free a space for the creative imagination, with which, in association with objective experience, without any plan laid down a priori, he freely combines, poeticises and joins various object forms into polymorphous formations of powerfully metaphorical suggestion. Play with the constructive elements by the addition of some characteristic details and employment of witty and amusing solutions, often at the level of concept and the manner of the assembling, with little shifts and unexpected turn, on the edges of visual and plastic provocation, have created impressive scenes that with their suggestive form and content evoke various connotations, perhaps anthropomorphic, or floral, or maritime, as well as menacing forms and suggestions from some kind of arsenal of handy resources.

Juxtaposing speciously fragile linear complexes of welded iron rods and utility pipes, raw relief surfaces of

Suprotstavljajući tako naizgled krhkim linearnim sklopovima od zavarenih željeznih šipki i instalacijskih cijevi, sirove reljefne površine savijenog ili zgužvanoga lima, on dodatno radikalizira odnose mase i statike; profinjenu eleganciju prostornoga crteža pretpostavlja grubim teksturama grotesknih oplošja skulpture, tako da se na istoj ravni konstruktivistički princip stapa s elementima apstraktnog ekspresionizma. U tom neočekivanom spoju paradoksalnog i čudovišnog, situacija koje provociraju duhovite asocijacije i stanja vizualnog šoka, odvija se proces transformacije, prisvajanja i relativizacije odnosa u kojima se trivijalno i svakodnevno poistovjećuje s iskustvom i značenjem umjetničkog.

Pa iako je riječ o formalno i stilski često posve različitim likovnim rješenjima u kojima, uostalom kao i u cijelom kiparskom opusu, autor vješto manipulira gotovim predmetnim oblicima civilizacijskoga otpada, čini se da je tek u ovom novom ciklusu radova snažnije nego ikad dosad iskazao povjerenje u izražajnu snagu i „živi“ jezik materijala. Neopterećen metijerskom perfekcijom, formalnom preciznošću, kao ni stilskom dosljednošću, Štimac je na sebi svojstven način duhovito interpretirao i plastički vrlo upečatljivo oblikovao jedan intrigantan i autorski zanimljiv kiparski svijet u kojem se isprepleću realnost i fikcija, artifičijalna kiparska forma nadmeće se s primarnom strukturom materijala kao izravan spoj umjetnosti i stvarnoga života. U pojedinim segmentima njihova sirova, ekspresijom nabijena faktografija na određeni način dotiče skulpturu enformela i art-bruta pedesetih godina prošloga stoljeća, gdje se svjesnim napuštanjem svake dopadljivosti i estetiziranja stapaju sloboda oblikovanja s evokacijom materijala.

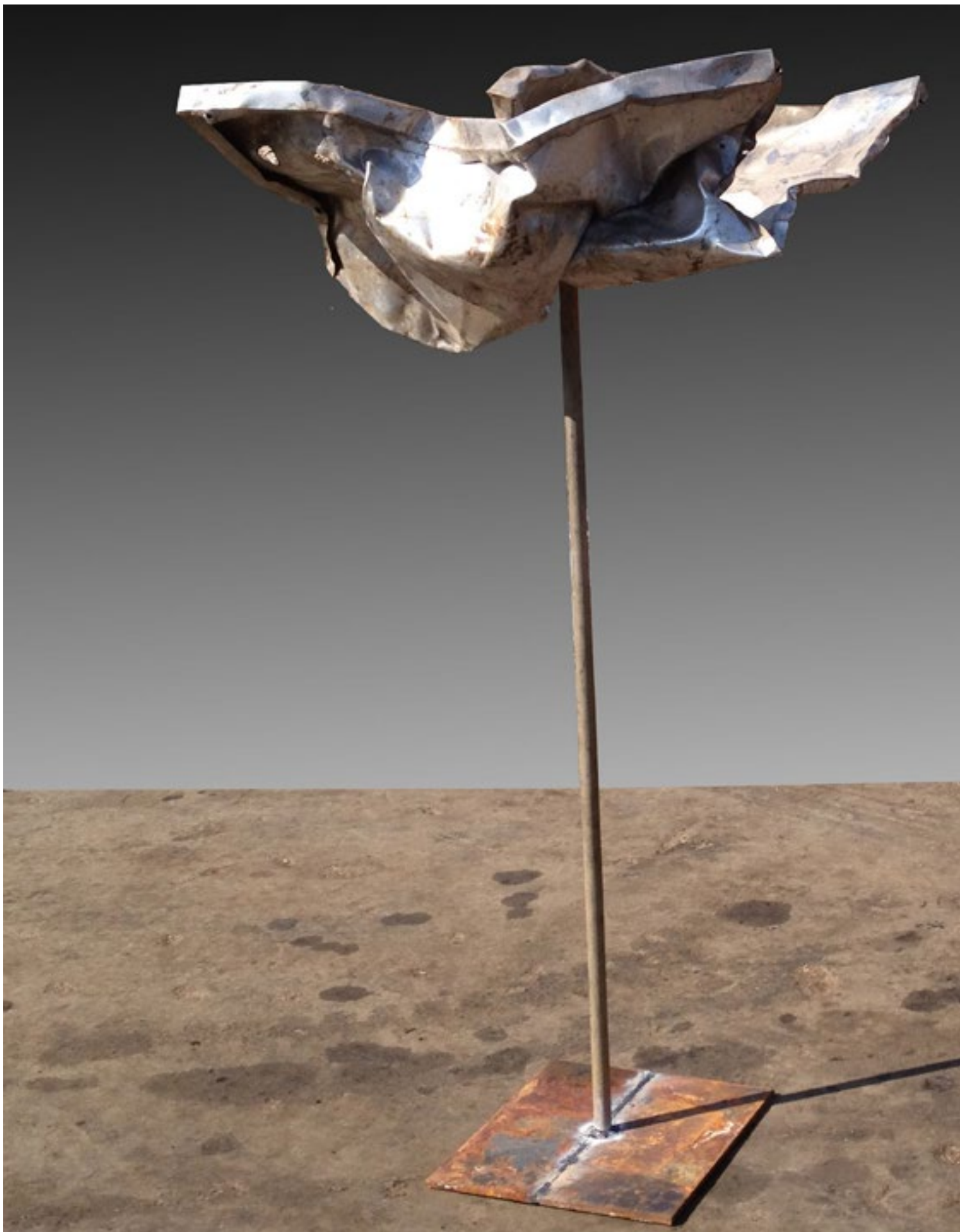
Upravo u tom jedinstvenom spoju moderne estetike i postmodernog iskustva, podvojenosti između potrebe za konstrukcijom i sklonosti improvizaciji, nepredvidivosti i stalnom izmicanju pravilima u pokušaju discipliniranja vlastitoga rukopisa, sadržana je pokretačka snaga i provokativna misao umjetnosti Gorana Štimca; autora koji recikliranjem otpada u neprekidno obnavljajućem užitku stvaranja, rada s materijalom, njegovoj tvornosti i teksturi, otkriva nova značenja poetike banalnoga i golemi potencijal izražajnih mogućnosti kiparske forme, kao novu paradigmu umjetnosti postindustrijskoga doba.

bent or crumpled sheet metal, he additionally radicalises relations of mass and stability; he confronts a refined elegance of spatial drawing with the rough textures of grotesque cultural superficies, and on the same plane, the constructivist principle merges with elements of abstract expressionism. In this unexpected combination of the paradoxical and the monstrous, of situations that give rise to amusing associations and states of visual shock, a process of transformation unfolds, of the appropriation and relativisation of relations in which the unimportant and the everyday are equated with the experience and significance of the artistic.

And although these are formally and in terms of content very different visual approaches in which, as in the whole of his sculptural oeuvre, the artist skilfully manipulates the objective forms of the waste of civilisation, it seems that only in this new series of works has he shown, more strongly than ever before, a trust in the expressive strength and live language of materials. Unfazed by craft perfection, formal precision or consistency of style, in manner typical of him Štimac has wittily interpreted and in plastic terms very strikingly formed an intriguing and original, authorly world of sculpture in which reality and fiction are equated, artificial sculptural form vies with the elementary structure of the material in a unique blend of art and real life. In some cases their raw, expression-charged facticity touches to an extent on the sculpture of Informel and Art Brut of the 1950s, in which with a deliberate abandonment of all eye appeal and aesthetic treatment free forms are merged with evocation of materials, not eschewing the constructional in relation to the primary and processual.

It is in this unique combination of Modern aesthetics and Postmodern experience, in the ambivalence caused by the need for construction and the simultaneous penchant for improvisation, the unpredictability and the constant evasion of rules and ultimate solutions, in the attempt to discipline his own personal style, that the driving force and the provocative thinking of the work of Goran Štimac lies; he is an artist who, by recycling waste and through the incessantly renewed pleasure in creation, by work with material and its substantiality and texture, reveals new meanings implicit in the poetics of the banal and a vast potential of expressive capacities of sculptural form as new paradigm of the art of the post-industrial age.

Brod u boci / *Ship in a bottle*

170x100x70 cm

Arhitekt / Architect
210x380x140 cm

Brisanje suza / Wipe tears
188x90x105 cm

Tajanstveno / *Misteriously*

155x88x60 cm

Nigdje ni cvijetića / *Nowhere flowers*

240x100x120 cm

Španjolska / Spain
200x80x90 cm

Bako, pogledaj / Grandma, look
265x225x135 cm

Poznato / Well known
210x380x140 cm

Procesija / Procession
170x160x70 cm

Nisam podsjetnik / I am not reminder
170x30x35 cm

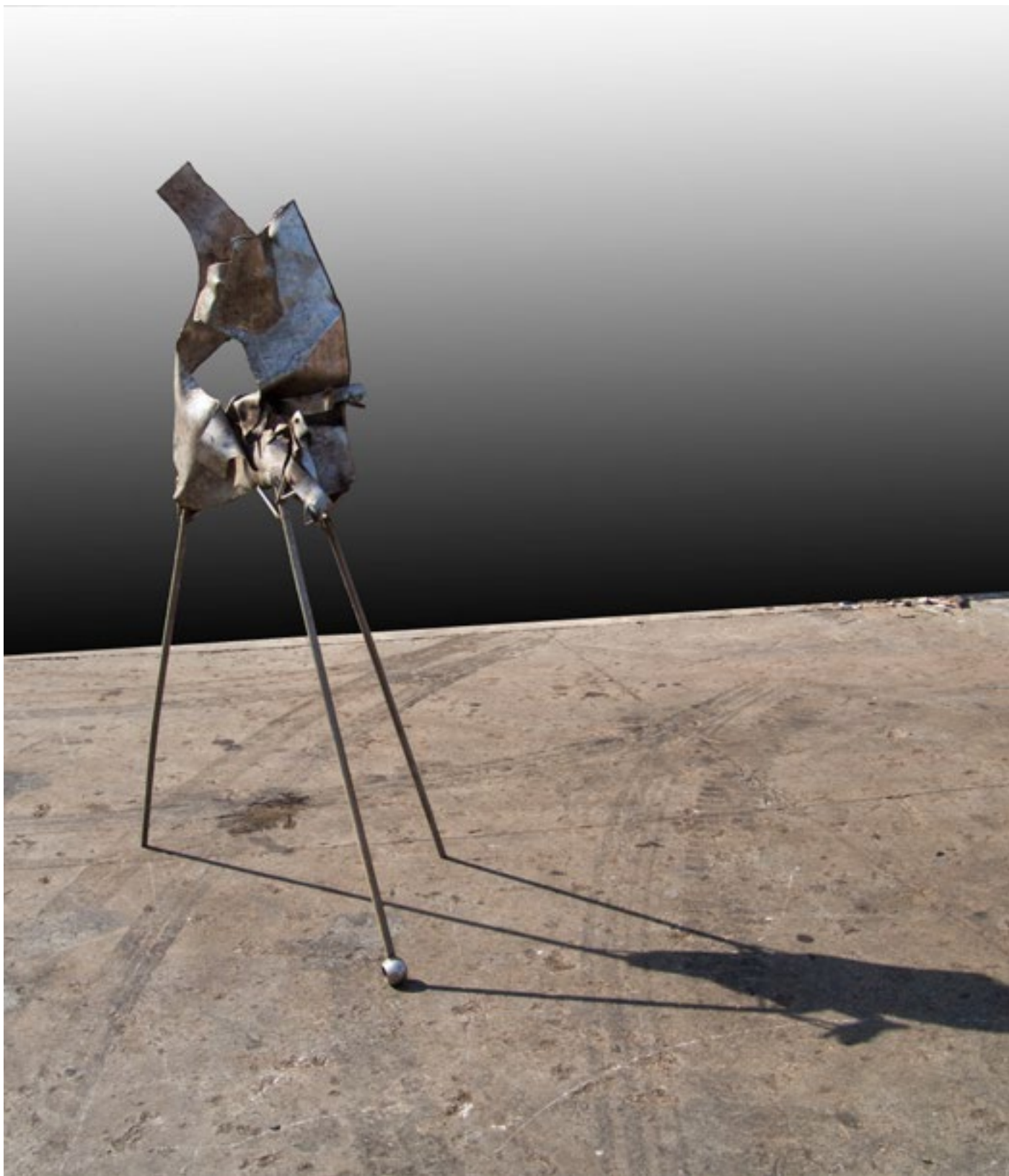
**Nisam ga više slušala /
*I did not listened more***

240x218x200 cm

Nisam ga više slušala / I did not listened more

240x218x200 cm

Nigdje ni cvijetića / *Nowhere flowers*

240x100x120 cm

ŽIVOTOPIS

Goran Štimac rođen je 1959. godine u Rijeci. Diplomirao je likovne umjetnosti na Pedagoškom fakultetu u Rijeci 1986. te kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, u klasi prof. Marije Ujević, 1988. godine. 1992. godine upisuje na Visokoj školi za primijenjenu umjetnost u Beču, kiparski odsjek kod profesora Bertonija, sa statusom gosta studenta. Iste studijske godine upisuje fakultativno studij scenografije kod profesora Wondera na Akademiji likovnih umjetnosti u Beču. Od 2004. do 2010. godine obnaša dužnost dekana Akademije primijenjenih umjetnosti Sveučilišta u Rijeci, a trenutno je redoviti profesor na istoimenoj Akademiji.

Bogatu izložbenu djelatnost Gorana Štimca čini pedesetak samostalnih izložbi skulptura, slika i crteža te preko stotinu i dvadeset skupnih izložbi u zemlji i inozemstvu. Za svoj umjetnički rad nagrađen je brojnim nagradama i priznanjima. Njegovi radovi nalaze se u fundusima Galerije Božidar Jakac, Kostanjevica na Krki (Slovenija), Moderne galerije Zagreb, Muzeja moderne i suvremene umjetnosti Rijeka te zbirci Hrvatskog suvremenog kiparstva, Slavonski brod. Goran Štimac živi i stvara u Rijeci i Opatiji.

Goran Štimac

Antuna Raspora 24, 51410 Opatija, Croatia

Phone: +385 51 272 358 / GSM +385 98 378 109 / E-mail: gstimac@net.hr, goran.stimac@apuri.hr

SAMOSTALNE IZLOŽBE (odabir) INDIVIDUAL EXHIBITIONS (selection)

- 2005.** RIJEKA, Galerija Kortil "Nezaborav A" (slike i skulpture)
OPATIJA, Umjetnički paviljon Juraj Šporer "Nezaborav B", (slike i skulpture)
ZAGREB, Galerija Mala, (slike i skulpture)
ČAKOVEC, Muzej Međimurja, Izložbeni salon Stari grad, "Lakoća crtežine"
Kožarić, Trogrlić, Štimac (crteži)
- 2006.** KLAGENFURT, ECHO/ART Galery, (Austrija), "Nezaborav A/B- Unvergesslich A/B"(slike i skulpture)
- 2007.** VOLOSKO, Antikvarijat Galerija Gal "SLIKE ZA ELLU"(slike)
- 2008.** ZAGREB, Galerija Mala, Kožarić, Štimac (slike)
LABIN, Galerija Alvona, Kožarić, Štimac (slike)
LUKOVDOL, Memorijalni muzej Ivan Goran Kovačić "Universe" (i sve-mir i sve-učilište), skulptura, metal.
ZAGREB, Galerija Stančić, "Universe" (i sve-mir i sve-učilište), (slike, skulpture)
ŠIBENIK, Studio Galerija svetog Krševana, "Universe" (i sve-mir i sve-učilište), (slike, skulpture)

BIOGRAPHY

Goran Štimac was born in 1959, in Rijeka. He graduated in Fine Arts from the Faculty of Pedagogy in Rijeka in 1986, and in Sculpture from the Academy of Fine Arts in Zagreb, under Professor Marija Ujević, in 1988. In 1992, he travelled to Vienna, where he enrolled as a visiting student at the Higher School of Applied Arts, Department of Sculpture, under Professor Bertoni. In the same study year, he enrolled in the Department of Scenography, under Professor Wonder at the Academy of Fine Arts in Vienna. His artistic-educational career began in 1996, when he started teaching at the Department of Fine Arts of the Faculty of Pedagogy. In 2003–2010, he worked as Dean of the Academy of Applied Arts of the University of Rijeka, where he is currently working as a tenured professor.

Goran Štimac has had 50 individual exhibitions of sculptures, paintings and drawings, and over 120 group exhibitions, both national and international. He has been honoured with numerous awards and recognitions. His works are exhibited in the Modern Gallery, the Museum of Modern and Contemporary Art in Rijeka, and in the Collection of Croatian Contemporary Sculpture in Slavonski Brod. Goran Štimac lives and works in Rijeka and Opatija.

LUKOVDOL, Memorialni muzej Ivan Goran Kovačić
"Universe" (skulptura, metal)
FUŽINE, Jama Vrelo, (skulptura)

- 2009.** SPLIT, Galerija Kula (slike)
DUBROVNIK, Galerija Sebastian "Universe" (slike)
- 2010.** VELIKI LOŠINJ, Galerija Kula, Lošinjski muzej, (slike)
HVAR, Galerija Škorpion (Palmižana), (slike)
- 2011.** KOSTANJEVICA NA KRKI, (Slovenija), galerija Božidar Jakac, (skulpture i crteži)
MEDANA, (Slovenija), MMMart gallery ŠČUREK, DIALOGI, (slike i skulpture)
- 2012.** RIJEKA . "HOBO" Galerija Kortil, (skulpture)
- 2014.** RIJEKA, Pećine-Grčevo, skulpture "HOBO" (skulpture)
ZAGREB, Gliptoteka HAZU, skulpture "Recesija" (skulpture)

SKUPNE IZLOŽBE (odabir) GROUP EXHIBITION (selection)

- 2005.** GORIZIA - Italija, NOVA GORICA - Slovenija, "Materika"
Mostra internazionale di scultura

Opisivanje krajolika / *Describing the landscape*

100x170x109 cm

- ZAGREB, Galerija Mala, (slike i skulpture)
- 2006.** ZAGREB, Gliptoteka HAZU "IX. Triennale hrvatskog kiparstva" (skulptura)
- 2007.** BRSEČ, Galerija Eugen Kvaternik, Umjetnici istarsko-riječkog kruga (slike)
RIJEKA, Galerija Kortil, "60+1 Slikarstvo", (slika)
ZAGREB, PBZ ZAGREB INDORS, Dom sportova (slika i skulptura)
RIJEKA, Galerija Kortil, "COSA NOSTRA" (skulpture)
- 2008.** KOSOVO Drawing Biennial, Kosova Art Gallery, Priština, Kosovo (crteži)
ŠIBENIK, Galerija Svetoga Krševana, "Jurjeva katedrala" (izložba slika)
TROGIR, Muzej grada TROGIRA - Galerija Cate Duišin Ribar "MEDITERAN 2008" (slike)
SPLIT, Zgrada HAZU - Palača Milesi "MEDITERAN 2008"
- 2010.** GORICA, SLO. Galleria d'Arte di Via Diaz-Flussi d' Adriatico
SPLIT, Palača Milesi "Mediteran" (slike)
- 2011.** RIJEKA, Galerija Kortil, Hdlu- Ri 65. godišnja izložba Crtež-grafika
NIKIĆ, Crna Gora, Galerija Ilija Šobajt, Hdlu-Ri 65. godišnja izložba Crtež-grafika
- 2013.** RIJEKA, Galeriji doma Sveti Kuzam međunarodna izložba (skulpture - keramika, slike)
RIJEKA, MMSU, "Dinamički prostor Rijeke" (skulptura)
- 2014.** ALBENGA (IT) Italija, Palača Oddo „OPERA PRIMA“ (Skulpture)
- NAGRADE (odabir)**
AWARDS (selection)
- 1991.** ZAGREB, IV. trijenale hrvatskog kiparstva, Otkupna nagrada Moderne galerije Zagreb
- 1993.** RIJEKA, "Artisti dell'Europa Mediterranea", Prva nagrada za skulpturu
- 2001.** VOLOSKO, "Mandrač", Grand prix
- 2007.** RIJEKA, Nagrada Zaklade Sveučilišta u Rijeci
- 2008.** PRIŠTINA - International biennial of drawing Kosova, Jednako vrijedna nagrada.

Nakladnik

Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Gliptoteka

Za nakladnika

akademik Pavao Rudan
glavni tajnik

Odgovorni urednik

akademik Đuro Seder
voditelj Gliptoteke

Urednica

Ariana Kralj
upraviteljica Gliptoteke

Predgovor

Radovan Vuković

Životopis

Goran Štimac

Likovna postava izložbe

Goran Štimac

Fotografija

Goran Štimac

Oblikovanje i priprema za tisak

Sagita d.o.o. Opatija

Tisak

Art studio Azinović

Naklada

300

ISBN 978-953-154-284-5

Cijena kataloga

30,00 kn

Gliptoteka HAZU

Galerija I. studeni - prosinac 2014.

Financijska potpora

Ministarstvo kulture Republike Hrvatske
Grad Zagreb

